

Arrest

nr. 260 718 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MEIRLAEN
Hofbilkstraat 15
9940 EVERGEM**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van, X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 27 april 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 die een einde stelt aan het recht om verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving in bij de Belgische autoriteiten als werknemer in loondienst (bijlage 19).

Op 20 december 2017 werd verzoekster in bezit gesteld van een E-kaart.

Sedert 1 augustus 2020 ontving verzoekster een leefloon.

Met een schrijven van 8 februari 2021 werd verzoekster gevraagd om haar situatie toe te lichten en om de gevraagde bewijsstukken bij te brengen zodat zou nagegaan kunnen worden of verzoekster haar verblijfsrecht kon behouden.

Op 17 maart 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis (betrokkene) en artikel 42 ter (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

*Naam: P., R. M.
Nationaliteit :Bulgarije
Geboortedatum : [...] 1978
Geboorteplaats: V. t.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te [...] GENT.*

*+ minderjarig kind P. A. M. RR [...]
~~Aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen~~*

Betrokkene diende op 06.10.2017 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer. Zij werd op 08.12.2017 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 20.12.2017 van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. De dienst Vreemdelingenzaken werd immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid, over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldoen. Op 08.02.2021 werd er daarom een brief verstuurd naar de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 17.02.2021. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een inschrijvingsformulier volwassenonderwijs Nederlandse lessen, een deelcertificaat Nederlandse lessen, een inburgeringscontract en een inschrijving bij Sociaal Verhuurkantoor Gent.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank blijkt dat betrokkene sinds het indienen van de bijlage 19 gewerkt heeft van 01.07.2019 tot 31.10.2019. Nadien is zij niet meer aan het werk geweest. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1«» lid, 1* van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42 bis, §2, 1ste lid, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Zij heeft geen volledig jaar gewerkt (art.42 bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42 bis, §2, 3°).*

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij zich heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (VDAB). Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Het is immers niet omdat betrokkene zich heeft ingeschreven bij de VDAB, in het verleden reeds een beperkte periode gewerkt heeft en Nederlands aan het leren is de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de nabije toekomst zal herhalen. Betrokkene heeft weliswaar de kans gekregen om te werken, maar slaagt er blijkbaar niet in om nieuwe tewerkstelling te bekomen. Betrokkene is tewerkgesteld geweest tot 31.10.2019. Nadien heeft zij niet meer de kans gekregen om nog te werken, zelfs niet op proef of in interimverband. Dit doet dus niet meteen het beste vermoeden omtrent haar kansen om binnen afzienbare tijd aan werk te geraken. Ondanks de gevolgde lessen om

Nederlands te leren, zijn er thans te weinig overtuigende elementen in het dossier die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Verder legt betrokkene een inburgeringscontract voor. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen initiatief de taal te kunnen leren, zich te integreren en werk te kunnen vinden, zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig heeft aangemeld voor een inburgeringstraject, toont aan dat betrokkene de nood voelt om een traject te volgen om zo te kunnen aarden in België en kans te maken op de arbeidsmarkt. Dit toont op zich niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn, wel integendeel. De trajectbegeleiding voorziet in een aantal stappen en acties die nog moeten ondernomen worden en vormt ook een begeleidend kader in de zoektocht naar werk. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling, waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk ook te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene dient dus eigenlijk beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond van intrekking is. Bovendien ontvangt betrokkene al sedert augustus 2020 leefloon. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel is en zij slaagt er kennelijk ook niet in de financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen of volledig stop te zetten. Betrokkene is tot op heden kennelijk niet in staat om volledig in haar eigen bestaansmiddelen te voorzien en ook blijkt nergens uit het dossier dat daar binnenkort verandering in zal komen. We kunnen dus stellen dat de belasting van het sociale bijstandstelsel niet van beperkte duur is, omdat er geen enkel toekomstperspectief, met betrekking tot de afbouw/stopzetting van het leefloon, de tewerkstellingskansen en/of enigen bestaansmiddelen is, zo blijkt uit het dossier.

Er werden verder geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van oorkomst(sic) te verliezen. De periode van het verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van het herkomst. In de hoedanigheid van EU-burger, moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, miedsche(sic) verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit uitbouwen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van het minderjarig kind P. A. M. RR xxx die haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art.42 ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de moeder.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40, § 4 en 42bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Ze voert eveneens een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekster licht het middel toe als volgt:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Dat een beslissing formeel is gemotiveerd betekent niet dat geen kritiek meer zou kunnen geleverd op die formele motivering.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.

Verweerster stelt in haar beslissing dat verzoeker stukken voorlegt van de VDAB doch stelt anderzijds dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling, waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

In eerste instantie dient vastgesteld worden dat de bewering van verweerster incorrect is en haar beoordeling duidelijk foutief nu verzoekster inmiddels werk heeft gevonden minder dan een maand later.

Ook wanneer verweerster stelt dat verzoekster dat betrokkene zich “vrijwillig heeft aangemeld voor een inburgeringstraject, toont aan dat betrokkene de nood voelt om een traject te volgen om zo te kunnen aarden in België en kans te maken op de arbeidsmarkt. Dit toont op zich niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn, wel integendeel” berust op een verkeerde beoordeling van de feiten.

Dat verzoekster een inburgeringstraject volgt, terwijl zij beschikbaar is en blijft voor de arbeidsmarkt kan haar uiteraard niet ten kwade geduid worden en kan alleen maar een bijkomende troef zijn. Door verzoekster, en bij uitbreiding eenieder die een inburgeringscursus volgt te omschrijven als een persoon die zonder “niet kunnen aarden in België” of denkt “anders geen kans te maken op een tewerkstelling” wordt er een negatieve connotatie verbonden aan het volgen van een dergelijke cursus en dit zonder enige reden.

Zoals voorzegd biedt dit immers enkel voordelen terwijl het niet zorgt voor een onbeschikbaarheid op de arbeidsmarkt.

Uit de stukken blijkt dat verzoekster inderdaad steeds was ingeschreven als werkzoekende.

*Indien verweerster de stukken correct had beoordeeld had zij meteen moeten motiveren waarom ondanks de inschrijving als werkzoekende en ondanks de opleiding zij meende dat verzoekster geen kans zou maken om binnen afzienbare tijd tewerkstelling te vinden.
Dat deze beoordeling foutief was blijkt overigens ook uit het feit dat verzoekster in de tussentijd werk heeft gevonden.*

Bovendien dient bij de beoordeling of een persoon een onredelijke belasting vormt voor het stelsel van sociale bijstand rekening gehouden met de periode en de omstandigheden waarin deze persoon een beroep heeft moeten doen op dit stelsel.

De verzoekster wijst op artikel 42bis Vw § 1: " Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

In casu zijn de moeilijkheden van verzoekster te situeren middenin de pandemie en de daarbij horende maatregelen die het voor eenieder werkzoekende lastig hebben gemaakt om emploi te vinden.

Verweerster had dit element in elk geval dienen te betrekken in haar beoordeling of er in het geval van verzoekster sprake is van een onredelijke belasting.

Verweerster diende immers rekening diende te houden met de elementen waarvan zij op het ogenblik van de bestreden beslissing onmiskenbaar kennis had. Zij diende in die zin te motiveren waarom zij meende dat met dit element geen rekening kon worden gehouden bij de beslissing om al dan niet het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken. Vermits zij op de hoogte is van dit element dient verweerster dit sowieso in haar beoordeling te betrekken, onafhankelijk van de vraag of verzoekster dit element zelf ter kennis heeft gebracht van verweerster.

Een en ander is uiterst relevant aangezien verweerster bij haar beoordeling rekening dient te houden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden. De beoordeling van dit element is daarbij belangrijk doch werd niet vermeld in de motivering van de bestreden beslissing terwijl de periode van de moeilijkheden geheel te situeren is binnen de periode van de crisis en de maatregelen.

Verzoekster was immers aan het werk in de periode voorafgaand november 2019 – zij het dan formeel doch op basis van valselijke verklaringen van de werkgever als zelfstandige – en de moeilijkheden om een nieuwe job te vinden zijn te situeren nadat zij terug aan het werk kon na de bevalling van haar zoon – ook deze geboorte op 06.11.19 is een gegeven aan verweerster bekend - . En deze periode viel net samen met de Corona-crisis en – maatregelen.

Zeker voor een persoon die, zoals verzoekster, een beroep als arbeider uitoefent dient hiermee ter dege rekening gehouden en dient hieromtrent gemotiveerd te worden. Als arbeider is telewerk ook niet mogelijk.

Verweerster heeft de situatie van verzoekster derhalve onjuist en onzorgvuldig beoordeeld en haar beslissing is hierdoor ook niet correct gemotiveerd.

3. Verweerster heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat de belasting van het sociale bijstandstelsel niet van beperkte duur is, omdat er geen enkel toekomstperspectief, met betrekking tot afbouw/stopzetting van het leefloon, de tewerkstellingskansen en of/eigen bestaansmiddelen.

Het is vanzelfsprekend zeer moeilijk om aan te tonen dat men wel degelijk perspectief heeft om werk te vinden wanneer men op het moment dat verweerster een beslissing neemt niet aan het werk is. Het dient gezegd dat doordat verweerster steeds volstaat met een aantal standaardbewoordingen – die steeds opnieuw terugkomen in haar beslissingen - aangaande deze beoordeling het niet steeds makkelijk is om dergelijke algemeenheden te weerleggen.

Echter hebben in dit geval de gebeurtenissen verweerster ongelijk gegeven aangezien verzoekster inmiddels werk heeft gevonden.

Zoals reeds hierboven vermeld is de beroepsmatige inactiviteit van verzoekster gevolg van eerst de geboorte van haar zoon, gevolgd door een periode waarin het omwille van de pandemie en de daarmee gepaard gaande onzekerheid zeer moeilijk was om een arbeidsbetrekking te vinden alsmede om opvang te vinden voor haar kind tijdens de werkuren.

Verzoekster is behoudens deze periode evenwel gedurende het grootste deel van haar verblijf in het Rijk beroepsmatig actief geweest, zij het voor een malafide werkgever – waartegen zij inmiddels klacht heeft ingediend bij de onderzoeksrechter – die aangiftes en betalingen niet correct uitvoerde.

Nu zij thans opnieuw werk heeft gevonden is verzoekster ervan overtuigd dat zij niet langer beroep zal moeten doen op steun;”

Na een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wijst verzoekster erop dat de gemachtigde wel aanneemt dat stukken zijn voorgelegd van de VDAB maar dat zij volgens hem niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling, waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan behouden blijven. Verzoekster meent dat die bewering niet correct is en de beoordeling foutief omdat zij inmiddels werk heeft gevonden, minder dan een maand na de bestreden beslissing. Verzoekster gaat vervolgens in op het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat verzoekster zich heeft aangemeld voor het inburgeringstraject, waaruit blijkt dat zij de nood voelt om een traject te volgen om zo te kunnen aarden in België en kans te maken op de arbeidsmarkt. Volgens de gemachtigde toont dit niet aan dat er een reële kans op tewerkstelling zou zijn, wel integendeel. Verzoekster meent dat het volgen van een inburgeringstraject, terwijl ze beschikbaar blijft voor de arbeidsmarkt haar niet ten kwade kan worden geduid en alleen maar een bijkomende troef kan zijn. Door ieder die een inburgeringscursus volgt te omschrijven als een persoon die “anders geen kans maakt op tewerkstelling” heeft de gemachtigde een negatieve connotatie aan het volgen van dat traject verbonden, zonder redenen.

Verder stipt verzoekster het bepaalde in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet aan waarin staat dat teneinde te bepalen of een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, rekening wordt gehouden met onder meer het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden en zijn persoonlijke situatie. Verzoekster legt uit dat haar moeilijkheden zich situeren midden in de pandemie en de daarbij horende maatregelen die het voor iedere werkzoekende lastig hebben gemaakt om werk te vinden. Zij meent dat de gemachtigde dit element in elk geval in de beoordeling had moeten betrekken alvorens te stellen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde diende rekening te houden met de elementen waarvan hij op het ogenblik van de bestreden beslissing onmiskenbaar kennis had, onafhankelijk van de vraag of verzoekster zelf dit element van de pandemie ter kennis heeft gebracht.

Verzoekster stipt verder aan dat haar moeilijkheden om een nieuwe job te vinden te situeren zijn nadat zij terug aan het werk kon na de bevalling van haar zoon. Ook de geboorte op [...] 2019 is een gegeven dat aan de gemachtigde bekend was en die periode viel samen met de coronacrisis en -maatregelen. Verder verwijst ze naar het gegeven dat zij een beroep als arbeidster uitoefent en dat hiermee terdege rekening moet gehouden worden, aangezien als arbeidster telewerk niet mogelijk is. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde bijgevolg haar situatie onzorgvuldig beoordeeld en de beslissing niet correct gemotiveerd. In het kader van het derde onderdeel herhaalt verzoekster dat de periode van beroepsmatige inactiviteit het gevolg is van eerst de geboorte van haar zoon, gevolgd door een periode waarin het omwille van de pandemie zeer moeilijk was om een arbeidsbetrekking te vinden en opvang voor haar kind tijdens de werkuren. Tot slot stelt verzoekster dat zij gedurende het grootste deel van haar verblijf in België beroepsmatig actief is geweest, zij het evenwel voor een malafide werkgever waartegen zij klacht heeft ingediend bij de onderzoeksrechter. Volgens verzoekster zou die werkgever haar valselyk als zelfstandige hebben aangegeven. Zij voegt bij het verzoekschrift een “attest klachtnaerlegging met burgerlijke partijstelling” van 15 januari 2021 gericht tegen het bedrijf S.C.V.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2.

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.” (eigen onderlijnen)

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 7, lid 3 van Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB 2004, L 158, blz. 77, met rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35) (hierna: Richtlijn 2004/38).

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° [...]

3° [...]

[...]” (eigen onderlijnen)

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 7, lid 1 en artikel 14, lid 4, b van richtlijn 2004/38.

Artikel 50, § 2, 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), waarop de bestreden beslissing eveneens steunt, luidt als volgt:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: [...];

2° zelfstandige: [...];

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;” (eigen onderlijnen)

Ook deze bepaling vormt een omzetting van artikel 14, lid 4, b van richtlijn 2004/38, enige bepaling in de richtlijn die ingaat op de voorwaarde van een reële kans op tewerkstelling.

Het Hof van Justitie sprak zich naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de (Belgische) Raad van State in zijn arrest van 17 december 2020, C-710/19, G.M.A. tegen Belgische Staat (hierna: het arrest G.M.A.) uit over artikel 14, lid 4, b van richtlijn 2004/38 en de daarin bepaalde “*verplichting om nog immer werk te zoeken en een reële kans te maken te worden aangesteld*”.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Bijgevolg is de Raad ertoe gehouden gevolg te geven aan de uitlegging die het Hof van Justitie in zijn arrest G.M.A. heeft gegeven aan de voorwaarde van de reële kans op tewerkstelling. De uitzondering op de richtlijnconforme uitlegging, met name dat deze niet kan dienen als grondslag voor een uitlegging contra legem van het nationale recht, indien die niet zou stroken met de bewoordingen ervan, is thans niet aan de orde (HvJ 15 april 2008, Impact, C-268/06, Jurispr. blz. I-2483, pt 100; HvJ 24 januari 2012, Dominguez, C-282/10, pt 25).

Het Hof van Justitie stelde in het arrest G.M.A.:

“46 De werkzoekende hoeft dus pas na het verstrijken van deze redelijke termijn niet alleen te bewijzen dat hij nog immer werk zoekt, maar ook dat hij een reële kans maakt te worden aangesteld.

47 Het staat aan de autoriteiten en de rechterlijke instanties van het gastland om het in die zin door de betrokken werkzoekende overgelegde bewijs te beoordelen. In dit verband moeten deze autoriteiten en rechterlijke instanties alle relevante gegevens in hun geheel analyseren, zoals bijvoorbeeld, zoals de advocaat-generaal in de punten 75 en 76 van zijn conclusie heeft opgemerkt, de omstandigheid dat deze werkzoekende zich heeft ingeschreven bij het voor werkzoekenden bevoegde nationale orgaan, dat hij zich regelmatig meldt bij potentiële werkgevers en hun sollicitatiebrieven stuurt of dat hij naar sollicitatiegesprekken gaat. In het kader van deze beoordeling moeten die autoriteiten en rechterlijke instanties rekening houden met de situatie op de nationale arbeidsmarkt in de sector die overeenkomt

met de persoonlijke kwalificaties van de betrokken werkzoekende. Daarentegen kan het feit dat deze werkzoekende werkaanbiedingen heeft geweigerd die niet bij zijn beroepskwalificaties passen, niet in aanmerking worden genomen als reden om aan te nemen dat hij niet aan de voorwaarden van artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2004/38 voldoet.” (eigen onderlijnen)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft besloten een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster omwille van het feit dat zij niet meer voldoet aan haar verblijfsvoorwaarden. Zij verkreeg op 20 december 2017 een E-kaart op basis van haar tewerkstelling en nu blijkt dat zij niet meer tewerkgesteld is. Daarenboven blijkt dat zij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk doordat zij een leefloon ontvangt. Daarnaast stelt de gemachtigde dat zij niet in aanmerking komt als werkzoekende. Zij is wel ingeschreven bij de VDAB, maar zij toont volgens hem niet aan dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling in de nabije toekomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster toegeeft dat zij niet meer tewerkgesteld is en dat zij financiële steun heeft ontvangen van het OCMW, hetgeen de gemachtigde dan ook terecht motiveert. Verzoekster betwist echter dat zij niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling en haalt daarbij aan dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met pertinente gegevens die hem bekend waren en die betrekking hebben op het tijdelijk karakter van haar moeilijkheden en op haar persoonlijke en gezinssituatie.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, blijkens de stukken van Dolsis in het administratief dossier, terecht heeft vastgesteld dat de laatste tewerkstelling van verzoekster gestopt is op 31 oktober 2019. De gemachtigde stelt eveneens terecht vast dat verzoekster bijgevolg reeds (veel) meer dan zes maanden werkloos is. Echter, met verzoekster moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat zij bevallen is van haar minderjarig kind P.A.M. op [...] 2019. Dit kind, wiens verblijfsrecht eveneens wordt beëindigd, wordt immers met rijksregisternummer op de bestreden beslissing zelf vermeld. Hieruit blijkt dat verzoekster tot zeer kort voor de bevalling heeft gewerkt. Vervolgens moet redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoekster de eerste maanden na de bevalling in hooforde de zorg voor haar pasgeboren kind op zich diende te nemen. Verder blijkt eveneens dat eens het kind enkele maanden oud was, en van verzoekster redelijkerwijs kon verwacht worden werk te zoeken, de coronapandemie in België aanleiding gaf tot zeer verregaande maatregelen, die bijzonder lang hebben aangehouden. Met verzoekster meent de Raad dat de coronapandemie een algemeen gekend gegeven is waarvan de gemachtigde kan geacht worden op de hoogte te zijn, evenals van het feit dat dit voor vele sectoren een negatieve invloed heeft gehad op de tewerkstellingsmogelijkheden. Verzoekster wijst verder terecht op haar persoonlijke situatie, zijnde op de bijkomende moeilijkheid voor haar om werk te vinden als (schijnbaar alleenstaande) moeder, die eerst opvang diende te vinden voor haar kind en als arbeidster, waarvoor telewerk zeldzaam is.

Zoals blijkt uit artikel 42bis, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde bij de beëindiging van het verblijf rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster en met haar gezinssituatie. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde met de bevalling van verzoekster, zijnde een hem gekend pertinent gegeven in het licht van mogelijke moeilijkheden om werk te vinden, geen rekening heeft gehouden en hierbij aldus een onzorgvuldige beoordeling heeft gemaakt.

Verder blijkt uitdrukkelijk uit punt 47 van het voormelde arrest G.M.A. dat zowel de gemachtigde als de Raad rekening moeten houden met “*de situatie op de nationale arbeidsmarkt in de sector die overeenkomt met de persoonlijke kwalificaties van de betrokken werkzoekende.*” Verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat de situatie op de nationale arbeidsmarkt, specifiek voor mensen als verzoekster met de persoonlijke kwalificatie van arbeidster -waarbij moet rekening gehouden worden met het feit dat zij net moeder was geworden en bij de aanvang van de coronaperiode haar kind maar enkele maanden oud was- niet evident lijkt. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde evenmin zorgvuldig met dit gegeven heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de reële kans op tewerkstelling van verzoekster en bij de beoordeling of zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen citeert verweerder de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de reële kans op werk. Volgens verweerder doet het betoog van verzoekster aangaande de COVID-pandemie en het moederschap geen afbreuk aan de redelijke beoordeling van de gemachtigde dat er geen reële kans op tewerkstelling was. Hij stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er helemaal geen werk te vinden was sedert de laatste tewerkstelling tot op datum van de bestreden beslissing. Noch maakt verzoekster het volgens verweerder aannemelijk dat ze niet kon werken omwille van het feit dat zij moeder was geworden. Volgens verweerder blijkt dat ze ervoor koos een inburgeringstraject te gaan volgen. Verder haalt verweerder aan dat verzoekster niet naar de coronapandemie en haar moederschap heeft verwezen, zodat de gemachtigde geen onzorgvuldigheid op dit vlak kan worden verweten. Verweerder verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad, waaruit hij citeert. Tot slot stelt verweerder dat het verzoekster vrijstaat in functie van haar nieuwe tewerkstelling opnieuw om een verblijfsrecht te verzoeken.

De Raad kan verweerder in de nota niet volgen dat de gemachtigde geen onzorgvuldigheid heeft begaan wat betreft het rekening houden met de door hem gekende persoonlijke en gezinssituatie van verzoekster bij de beëindiging van het verblijfsrecht en de beoordeling van haar volgens de gemachtigde onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zoals supra aangehaald blijkt weliswaar dat verzoekster reeds stopte met werken op 31 oktober 2019, hetgeen inderdaad (veel) meer dan zes maanden bedraagt voor het nemen van de bestreden beslissing, doch dat die stopzetting zeer kort voor de bevalling van het kind P.A.M., plaatsvond. Dat verzoekster op dit feit niet expliciet gewezen heeft naar aanleiding van het schrijven van de gemachtigde van 8 februari 2021, kan verzoekster in casu niet redelijkerwijs worden tegengeworpen. Uit dit schrijven blijkt immers dat de gemachtigde op de hoogte was van dit minderjarig kind en diens geboortedatum, blijkens het vermelden van dit kind en diens rijksregisternummer. Verzoekster kon er dus redelijkerwijs van uitgaan dat de gemachtigde hiervan reeds op de hoogte was. Ook wat betreft de Covid-pandemie kan het verzoekster niet ten kwade geduid worden dat zij dit gegeven niet heeft aangehaald naar aanleiding van dit schrijven. De pandemie en de aanvang en duur daarvan in België moeten immers als algemeen bekende gegevens worden beschouwd waarvan de gemachtigde op de hoogte was bij het nemen van de beslissing. Bovendien blijkt volgens het aangehaalde arrest G.M.A. van het Hof van Justitie dat de gemachtigde en de Raad rekening moeten houden met “*de situatie op de nationale arbeidsmarkt in de sector die overeenkomt met de persoonlijke kwalificaties van de betrokken werkzoekende*” bij de beoordeling van de reële kans op tewerkstelling. Het Hof van Justitie stelt niet als voorwaarde dat de betrokken Unieburger zelf de situatie op de nationale arbeidsmarkt moet aangehaald hebben. De Raad kan dus niet anders dan ook dienaangaande een onzorgvuldigheid vast te stellen.

Waar verweerder stelt dat het de keuze was van verzoekster om eerder een inburgeringstraject te volgen, en ook in de bestreden beslissing het volgen van een inburgeringstraject door de gemachtigde eerder wordt gezien als een tegenindicatie voor een reële kans op tewerkstelling blijkens de omschrijving “wel integendeel”, kan de Raad niet volgen. Er blijkt inderdaad uit de door verzoekster voorgelegde stukken dat zij onder meer een inschrijvingsformulier volwassenonderwijs Nederlandse lessen voor het schooljaar 2020-2021, een deelcertificaat Nederlandse lessen van 29 januari 2021 en een inburgeringscontract heeft voorgelegd. De Raad volgt dienaangaande het betoog van verzoekster dat deze gegevens haar bezwaarlijk ten kwade kunnen worden geduid, aangezien deze alleen maar een bijkomende troef kunnen zijn. Ook al wordt een Unieburger, volgens de motieven van de bestreden beslissing, vrijgesteld van het volgen van een inburgeringstraject, ziet de Raad met verzoekster niet in waarom aan het vrijwillig volgen hiervan een negatieve connotatie moet verbonden worden. Bovendien blijkt uit de voorgelegde stukken dat die taallessen Nederlands, die overigens deel uitmaken van het inburgeringstraject en die verzoekster met vrucht heeft beëindigd, doorgingen op dinsdag- en donderdagavond. Hierdoor is het pleidooi van verzoekster dat zij ondanks die lessen, beschikbaar bleef voor de arbeidsmarkt, aannemelijk. Waar verweerder nog citeert uit een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben en evenmin blijkt dat de persoonlijke situatie van de betrokken vreemdeling gelijkaardig was. De Raad benadrukt dat het in casu om een vrouw gaat, die gestopt is met werken kort voor de bevalling van haar kind P.A.M. en die als moeder met een baby van enkele maanden oud diende opvang te vinden voor haar kind en werk te zoeken tijdens de coronapandemie, als arbeidster waarvoor onder meer telewerk zeldzaam is. Dit zijn persoonlijke gegevens waarmee de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden. Het feit dat verzoekster de kans heeft een nieuw verblijfsrecht aan te vragen op grond van haar huidige tewerkstelling, doet geen afbreuk aan de eerdere vaststelling van de Raad dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES